

любовта тогава именно прораства, и става най-силна”³.

Значенията, които християнските вяра, надежда* и любов имат, можем да открием функционализирани и префункционализирани в любовната поезия на Яворов. В нея духовният копнеж към Жената или към Абсолютната красота постига идентитета си чрез “боравенето” с библейски символи и творческото използване на религиозни светогледни модели.

“Всяка голяма религиозност ни показва, че действителността на вярата означава: да живееш, отдаден на “вярваната”, т. е. безусловно утвърждаваната, необусловена същност⁴. Лирическият Аз на Яворов не само не живее посредством абсолютната веровна отдаденост, но, както многократно и с различни акценти е отбелязвано, пределно концептуализира СЪМНЕНИЕТО като своя битийна позиция. В такъв аспект той се идентифицира като философстващ лирически субект. Още Рене Декарт открива в съмнението висшата свобода - свободата да не кажеш нито Да, нито Не⁵. Съмнението се възприема като акт и подвиг на философа⁶ и можем с пълно основание да назовем съмнението в стихотворенията на Яворов акт и подвиг на философстващия поет. Категоричните мнения в литературознанието, с оглед неговата *differentia specifica* като наука, обаче са твърде подвеждащи понякога. Срещу прякото етикетизиране “философска поезия” или “поезия на философските въпроси” се съпротивлява както знанието ни за генезиса на философията и изначалната обвързаност на религия и философия⁷, така и фактът, че съмнението в лириката на Яворов е и търсене; съмнение-търсене на онтологичните истини на битието и респективно съмнение-търсене на вяра в тях. В този смисъл проблемът за статуквото, за светогледната типология на лирическият субект и съответно за спецификата на отношението философичност-религиозност⁸ на художествения дискус не е никак елементарен и, както ще се опитаме да докажем, твърде интересен. Още повече, че в любовната поезия на Яво-

---

* В Яворовата поезия не откриваме съществена семантическа диференциация между понятието “вяра” и “надежда”.

** Религиозността се идентифицира като априорна вяра в трансцендентността на Битието, а философичността - като рационално отношение към него, търсене на трансцендентните му основания и онтологичните му параметри чрез логически подходи.